

og at det ærede Medlem fra Østbirk (Lambæk) har et Andragende at indbringe i dette Ting — maaske det er indbragt — fra disse Mennesker, hvori de siger: Kan vi ikke blive fritaget? Vi er gaaet ind paa at betale de 20 000 Kr. og er forpligtede til at gøre det, men vi havde sikkert haabet paa, at Løfterne om, at Banen skulde blive anlagt til den fastsatte Tid, vilde blive opfyldt. Det har været til meget stor Gene og Fortræd for disse Egne, at de i disse Aar har maattet savne Forbindelsesmidler. Der er derovre sat andre Baner i Gang, som har bragt meget stort Udbytte til den paagældende Egn — jeg kan saaledes nævne Kolding—Troldhede-Banen og Banen fra Bramminge til Brande —, og hele den Transport med Brændsel og andre Varer, det derved har været muligt at sætte i Gang, har skaffet Beboerne en betydelig Indtægt. Alt dette har den lille Landsby været fuldstændig afskaaret fra. Jeg vil derfor saa indtrængende, jeg kan, henstille baade til den højtærede Trafikminister og til Finansudvalget, at man ser med Velvillie paa det Andragende, de paagældende har indsendt. Det er for Staten ikke nogen stor Sum, det drejer sig om, men for den lille Landsby er Summen stor.

Til sidst har jeg kun et Par Bemærkninger at gøre i Anledning af de Udtalelser, som forleden Dag blev fremsat af det radikale Partis Ordfører (Slengerik). Dette ærede Medlem udtalte, at der var nogle, der rev til sig, og denne Udtalelse adresserede han ganske uomtvistelig til den danske Bonde og særlig til det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup). Jeg skal ikke komme dybt ind paa denne Sag, og jeg skal heller ikke fordybe mig i, om der kan blive en personlig Strid mellem det ærede Medlem fra Sæby og den ærede Ordfører for det radikale Parti; det maa de jævne, som de vil. Men jeg vil blot sige, at naar det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) retter en saadan Beskyldning mod den danske Bonde, saa har han i Virkeligheden allerede paa Forhaand faaet et velfortjent Svar derved, at de danske, i hvert Fald de jyske, Bønder, ikke Gaardmænd alene, men Gaardmænd og Husmænd, ikke blot Venstremændene, men ogsaa de Radikale, enstemmigt har valgt det ærede Medlem fra Sæby til Formand for den jyske Organisation. Det ærede Medlem fra Sæby er ikke blevet valgt til Formand efter en Strid, men er blevet valgt med Akklamation og med den varmeste anbefaling fra radikale ledende Mænd i Jylland. Hvorfor har de gjort det? Ja, jeg antager, at en af Grundene er den, at de har sagt: Vi ved,

at det ærede Medlem fra Sæby har staaet som en trofast Talsmand for Bøndernes Sag og vi erkender, at selv om der har kunnet være bitre Stridigheder, saa har han i sin Hovedopfattelse haft Ret; derfor vil vi give ham vor Tilslutning ogsaa fra radikal Side.

Det ærede Medlem fra Middelfart har ganske sikkert givet Tingen en ganske forkert Adresse, og det vil jeg gerne have Lov til at paapege med nogle faa Ord. Jeg er ikke blind for, at mange i dette Samfund i disse ulykkelige Krigsaar har revet til sig, men det har saa vist ikke været den danske Bonde- eller den danske Husmandsstand. Det ærede Medlem fra Middelfart roste den danske Husmandsstand for den Tilfredshed og Resignation, den havde vist. I Fjor, da det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen) fremdrog, at den danske Husmandsstand var i Nød, og vilde have det offentlige i Tale for at faa Hjælp, da gav jeg ham min Tilslutning. Den højtærede Finansminister svarede da: Sligt maa I ikke sige, for det er let at vække Forhaabninger, men det er vanskeligt at tilfredsstille dem. Og det ærede Medlem fra Køge (Mads Larsen) sluttede Følge med den højtærede Minister. Jeg svarede for mit Vedkommende: Det er ikke for at vække Forhaabninger, at mine Ytringer fremkommer, men for at sige, hvad sandt er, at Husmændene er i stor Nød. I de Tider, da de danske Kvægbesætninger saa at sige var Nul værd, og da Landmanden sidste Efteraar maatte sælge sine Kreaturer i ret stor Udstrækning til billig Pris her i København, hvor Kommunen opkøbte Kød i ret stor Udstrækning, da gik det ikke mindst ud over Husmændene. Kommunen lod Kødet, der var købt til en overordentlig billig Pris, salte hos Firmaet Johannesson. Firmaet saltede det for stærkt, det var ikke noget for Københavnerne at spise, men derimod var det god Spise for Svenskerne og Nordmændene. Derfor sagde Johannesson: Jeg kan sagtens komme af med Kødet til Udlandet, naar bare jeg kan faa Dispensation; og Firmaet fik Dispensation og tjente ganske sikkert store Penge paa dette Kød. Det var hverken de danske Gaardmænd eller de danske Husmænd, der rev til sig, det var Firmaet; men det var de danske Husmænd, der maatte sælge deres Kreaturer til elendige Priser. De allerfleste af dem har ikke haft Raad til igen at skaffe den fornødne Besætning til Veje, fordi de ikke har kunnet betale de Priser, der skal til.

Jeg skal nævne en anden Sag. Da vi for et Par Aar siden drøftede Spørgsmaalet om Udførsel af Malt, og jeg drog Sagen frem, tog den højtærede Indenrigsminister mig